

Міністерство культури та стратегічних комунікацій
Львівська національна музична академія імені М. В. Лисенка
Факультет оркестрових інструментів
Кафедра духових та ударних інструментів

ЖУР ОЛЕКСІЙ ДЕНИСОВИЧ

**ПРОВІДНІ ВИКОНАВЦІ ТА ЇХ ВНЕСОК У РОЗВИТОК
МИСТЕЦТВА ГРИ НА ТРУБИ XX СТОЛІТТЯ**

Спеціальність 025 – Музичне мистецтво
Профілізація – Труба

Бакалаврська робота

Науковий керівник:

ВАР'ЯНКО Олег Іванович

Кандидат мистецтвознавства, доцент

Рецензент:

НАКОНЕЧНИЙ

Роман

Михайлович

Заслужений артист України, професор

Львів – 2025

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ЕДВАРД ГЕНКІНС ТАРР: ВІДРОДЖЕННЯ АВТЕНТИЧНОГО ВИКОНАВСТВА ТА МУЗИКОЗНАВЧИЙ ВНЕСОК У РОЗВИТОК МИСТЕЦТВА ГРИ НА ТРУБІ ХХ СТОЛІТТЯ	6
1.1. Життєвий та творчий шлях Едварда Тарра.....	6
1.2. Новаторська роль у відродженні натуральної барокової труби	8
1.3. Музикознавча та редакторська діяльність Тарра: фундаментальні праці та відкриття репертуару для труби.....	11
1.4. Вплив творчості Едварда Тарра на розвиток мистецтва гри на трубі	14
РОЗДІЛ 2. ЛЮДВІГ ГЮТТЛЕР: УНІВЕРСАЛІЗМ ВИКОНАВСЬКОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ТА ПОПУЛЯРИЗАЦІЯ НІМЕЦЬКОЇ КОМПОЗИТОРСЬКОЇ СПАДЩИНИ.....	17
2.1. Творчий шлях Гюттлера: еволюція від віртуоза до культурного діяча..	17
2.2. . Заснування та керівництво Людвігом Гюттлером ансамблями: « <i>Leipziger Bach-Collegium</i> », « <i>Blechbläserensemble Ludwig Güttler</i> » та « <i>Virtuosi Saxoniae</i> »	20
2.3. Відродження інструмента <i>corno da caccia</i>	22
ВИСНОВКИ.....	25
Список використаних джерел.....	28
Додатки.....	32

ВСТУП

Розвиток майстерності гри на трубі в XX столітті характеризується динамічністю та універсальністю. У цей час відбулася остаточна стандартизація конструкції інструментів трубного сімейства, що дало змогу розширити їхні технічні та художні можливості. Цей фактор призвів до радикального переосмислення ролі труби як носія фанфарно-сигнальної функції до повноцінного академічного інструмента, що має здатність до втілення образів глибокої лірики та надзвичайні віртуозні можливості. Ці риси відкривають нові можливості реалізації як в сольному виконавстві, так і в камерній музиці та оркестровому репертуарі. Всі ці зміни відбувалися в тісному взаємозв'язку з новаторськими підходами низки видатних музикантів, які своїми концертними виступами, науково-теоретичними дослідженнями та педагогічною роботою зробили значний внесок у розвиток сучасного трубного мистецтва. Їхні інноваційні методи втілилися у зростанні професійної майстерності, пожвавленні уваги до відродження традицій виконавства на старовинних інструментах, розширенні репертуару, редакторсько-видавничій праці, розробці нових навчально-методичних посібників. Імена видатних трубачів XX століття - Едварда Тарра Тарра (Edward Hankins Tarr, 1936–2020) та Людвіга Гюттлера (Ludwig Guttler, нар. 1943) які, на жаль, у вітчизняній науковій літературі згадуються лише епізодично, відомі лише вузькому колу спеціалістів. Проте, їх вагомий внесок у виконавську та наукову сфери, формують сучасне обличчя мистецтва гри на трубі.

Актуальність бакалаврської роботи зумовлена необхідністю прискіпливого аналізу творчості Едварда Тарра, Людвіга Гюттлера. Їх інтерес до старовинної музики, зокрема епохи Бароко, специфіки

автентичного виконавства, музикознавчі розвідки, педагогічна діяльність та створення високоякісних фондових звукозаписів призвели до відкриття нової сторінки трубного мистецтва. Їх прагнення досягти максимальної точності у виконанні музики минулого завдяки використанню реплік інструментів, дало змогу відкрити нові звукові та виразові можливості, що були втрачені або спотворені під час гри на сучасних інструментах. Творча діяльність цих музикантів не лише відродила забуті сторінки трубного репертуару, але й заклала міцні основи для подальшого розвитку інструмента та його місця у світовій музичній культурі.

Об'єктом дослідження - є мистецтво гри на трубі у XX столітті.

Предметом дослідження - є творча та наукова діяльність Едварда Генкінса Тарра, Людвіга Гюттлера.

Метою дослідження є визначити та проаналізувати внесок Едварда Генкінса Тарра та Людвіга Гюттлера у розвиток мистецтва гри на трубі у XX столітті.

Для досягнення поставленої мети було сформульовано наступні **завдання**:

- Охарактеризувати творчий шлях Едварда Генкінса Тарра, зосередившись на його ролі у відродженні автентичного виконавства та музикознавчій діяльності.

- Узагальнити педагогічний вплив Едварда Генкінса Тарра та його значення для наступних поколінь трубачів.

- Проаналізувати багатогранний внесок Людвіга Гюттлера як віртуозного виконавця, дослідника та культурного діяча у популяризацію барокової музики та відродження гри на інструменті *corno da caccia*.

- Виявити спільні та відмінні риси у підходах цих виконавців до розвитку трубного мистецтва.

Методи дослідження. Для досягнення мети та вирішення поставлених завдань у роботі застосовувалися наступні методи:

- Історичний метод був використаний для вивчення еволюції трубного виконавства та біографічних даних музикантів у контексті їхнього культурного середовища.

- Аналітичний метод дозволив розібрати виконавські стилі дуже близьке питання, інтерпретаційні концепції та музикознавчі праці, виявити їхні ключові характеристики.

- Порівняльний метод застосовувався для зіставлення внесків діяльності вищезгаданих трубачів, що дало змогу виявити спільні тенденції, унікальні особливості та взаємозв'язки між їхньою діяльністю.

- Системний підхід забезпечив розгляд діяльності кожного виконавця як частини ширшої системи розвитку трубного мистецтва, що дозволило оцінити їхній вплив у комплексній перспективі.

Структура роботи. Робота складається зі вступу, двох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків.

РОЗДІЛ 1.

ЕДВАРД ГЕНКІНС ТАРР: ВІДРОДЖЕННЯ АВТЕНТИЧНОГО ВИКОНАВСТВА ТА МУЗИКОЗНАВЧИЙ ВНЕСОК У РОЗВИТОК МИСТЕЦТВА ГРИ НА ТРУБИ ХХ СТОЛІТТЯ

1.1. Життєвий та творчий шлях Едварда Тарра

Творчий шлях Едварда Генкінса Тарра (Edward Hankins Tarr, 1936 – 2020) є яскравим прикладом поєднання блискучої виконавської майстерності з ретельними музикознавчими дослідженнями, що визначило його провідну роль у відродженні автентичного виконавства на трубі у ХХ столітті. Його мистецька біографія свідчить про послідовне формування унікальної творчої постаті, здатної поєднувати академічні знання з практичним досвідом.

Едвард Генкінс Тарр народився 15 червня 1936 року в Норвічі, штат Коннектикут, США. Формування Тарра як музиканта розпочалося з навчання у видатних американських оркестрових трубачів, що заклало міцний фундамент його виконавської майстерності. Він здобув освіту в Академії Філіпса Ексетера (Phillips Exeter Academy, заснована у 1781 році), Оберлінському коледжі (Oberlin College, заснований у 1833 році як Oberlin Collegiate Institute) та Північно-Західному університеті (Northwestern University, заснований у 1851 році). У 1953 році він був студентом видатного оркестранта Роджера Вуазена (Roger Louis Voisin, 1918–2008), який обіймав посаду концертмейстера групи труб Бостонського симфонічного оркестру з 1950 по 1965 рік. У 1958–1959 роках Е.Тарр навчався у Адольфа Херсета (Adolph Sylvester "Bud" Herseth, 1921–2013), який був концертмейстером групи труб Чиказького симфонічного оркестру з 1948 по 2001 рік. Стажування у найкращих виконавців забезпечило йому високий технічний рівень та глибоке розуміння сучасного трубного виконавства. В Оберліні він

вивчав музикознавство у Річарда Мерфі (Richard Murphy), учня Лео Шрейда, і за наполяганням Мерфі, молодий Тарр переїхав до Європи в 1959 році, щоб продовжити своє навчання у Лео Шрейда (Leo Schrade) в Базелі (Швейцарія). Ця подія стала початком його тривалої та плідної європейської кар'єри. Він не лише вивчав історію труби як музикознавець, - він був виконавцем з фундаментальними науковими знаннями. Це дозволило йому не тільки відродити гру на автентичних інструментах, але й зробити репертуар написаний для них доступним та зрозумілим для сучасної аудиторії та виконавців, створивши міцний зв'язок між теорією та практикою.

Музична академія та дослідницький заклад в Базелі (Schola Cantorum Basiliensis), де він невдовзі став викладачем, вже тоді вважався своєрідним центром вивчення ранньої музичної практики та джерелом натхнення для багатьох музикантів. Це свідчить про те, що Тарр усвідомлено обрав собі місце роботи таким чином, що його інтерес до оригінально-вірного виконання музики міг знайти підтримку та розвиток в академічному середовищі Базеля. Отже для нього це місто стало стимулом для формування унікального підходу до музики - поєднання виконавського та наукового підходів до її вивчення.

Внутрішня мотивація до пошуку достовірного втілення музичних принципів минулого, що виходила за межі тогочасної стандартної оркестрової чи сольної гри, була стимулом до його музикознавчих досліджень. «Невідомий» репертуар включав твори для натуральної труби та інших давньоісторичних інструментів наприклад, корнета (cornetto (zink)) та сакбута (sackbut), які були маловідомі та рідко використовувалися. Тому його пошуки не були абстрактними, а безпосередньо впливали з його виконавських запитів та бажання розширити репертуар для трубачів.

Хоч Тарр почав навчатись у 1959 році, через напружений концертний графік, він отримав ступінь доктора філософії в Базельському університеті лише у 1985 році. Цей факт не свідчить про відсутність академічної дисципліни, а навпаки, підкреслює, що його наукові експерименти були

невід’ємно пов’язані з його активною концертною практикою. Ця синергія між теорією та практикою дозволила йому перевіряти свої музикознавчі гіпотези на практиці, а виконавські потреби, у свою чергу, стимулювали нові наукові пошуки, що стало рушійною силою його професійного зростання.

Перші викладацькі спроби музиканта були реалізованими в Рейнській музичній школі в Кельні (Rheinische Musikschule in Köln), де він очолив клас труби з 1968 по 1970 рік. З 1972 по 2001 рік Едвард Тарр був багаторічним викладачем натуральної барокової труби у Schola Cantorum Basiliensis (SCB) та Musikhochschule в Базелі, де викладав сучасну трубу in B. Призначення Тарра першим викладачем гри на старовинних духових інструментах в SCB підкреслює його високий статус експерта в цій галузі. Учні Тарра – Райнхольд Фрідріх (Reinhold Friedrich) та Хокан Харденбергер (Hakan Hardenberger) – продовжують впливати своїми досягненнями на наступні покоління музикантів-трубачів та формувати найвищі стандарти виконавського мистецтва.

1.2. Новаторська роль у відродженні натуральної барокової труби

Едвард Тарр є центральною фігурою у запровадженні автентичного виконавства на натуральній трубі, що дозволило йому повернути до життя забуті аспекти трубного мистецтва. Він відомий як першопроходець у відновленні виконавства на трубі епохи Бароко та Романтизму. Його виконавська діяльність не була лише питанням естетики; вона базувалася на глибокому розумінні розвитку інструмента та його взаємодії з музикою. Він став одним з перших і найбільш вагомих прихильників натуральної барокової труби, зробивши значний внесок у її повернення до сучасної концертної діяльності.

Дослідження науковця торкалися різних конструктивних моделей труби – від натуральної барокової, до ранніх вентильних інструментів. Він особливо акцентував увагу на перехідних конструкціях інструмента, від нижчих строїв - до сучасної труби in B, так як ця трансформація спричинила

певну відмінність у техніці гри. Він розумів, що для автентичного музичного відтворення потрібно відобразити й контекст репертуару та інструментарію, що стало фундаментом його інтегрованого підходу до достовірного виконавства, розглядаючи його крізь призму еволюції інструмента.

Тарр залишив після себе багато аудіозаписів та виступів, де використовував натуральну трубу та корнет (цинк), але й не забував про сучасні інструменти. Майстерне володіння різними типами труб акцентує його роль у поверненні до життя давньоісторичних духових мідних інструментів, показуючи їхню актуальність та музичну цінність в наш час.

У 1968-1969 роках був заснований Ансамбль духових інструментів Едварда Тарра (Edward Tarr Brass Ensemble). Цей колектив, що складався з чотирьох труб і чотирьох тромбонів, був неординарним для того часу. Він виконував музику епох Відродження, Бароко та сучасні композиції, застосовуючи як сучасні, так і старовинні інструменти.

Студійні аудіозаписи Е.Тарр почав здійснювати приблизно у 1960 році, коли почав співпрацювати з Munchener Bach-Orchester, який очолював диригент Карла Ріхтера (Karl Richter, 1926–1981). Його дискографія складається з понад 100 творів, а співпрацював музикант з відомими фірмами звукозапису, зокрема: Christophorus, BIS, EMI, Nonesuch, Deutsche Grammophon. Ці записи були не просто фіксацією його гри; вони спричинили неабиякий інтерес до натуральної труби. Майстерність виконання та якість записів зробили звук автентичної труби доступним та привабливим для широкого загалу. Платівки Тарра стали потужним каталізатором руху історичного виконавства, перетворивши його з академічного специфічного явища на більш поширену практику, що є прикладом того, як особиста творчість може викликати вагомі культурні зміни.

Особливу популярність та прихильність публіки здобули його записи на студії «Nonesuch» протягом 1970-х років, особливо цікавими є «The Art of the Baroque Trumpet» та три альбоми «Baroque Masterpieces for Trumpet and Organ».

Тарр був активним виконавцем дуетів для труби та органу, спершу він співпрацював з Джорджем Кентом (George Kent) , а згодом - зі своєю дружиною Ірмтрауд Крюгер Тарр (Irmtraud Kruger Tarr, нар. 1950), з якою у 1980 році вони заснували дует «The Duo».

Репертуар маестро охоплював музику бароко, класицизму та сучасні композиції. Сучасний німецько-аргентинський композитор Маурісіо Кагель (Mauricio Kagel, 1931–2008) присвятив йому свої твори у 1971 році, серед яких «Morceau de concours», що засвідчує його тісний зв'язок з авангардом. Виконання Тарром творів різних мистецьких епох демонструє його неймовірну музичну універсальність та відкритість до різноманітних стилів. Така майстерність, що виражалася у впевненості при грі на сучасних та історичних інструментах, ламала стереотипи щодо ексклюзивності автентичного виконавства. Ймовірно, це сприяло більшому сприйняттю його ідей у широкому музичному товаристві, показуючи, що історично обґрунтований підхід є частиною загального розвитку трубного мистецтва, а не окремою дисципліною.

Співпраця з інструментальними майстрами

Відродити історичний стиль виконання без автентичних інструментів було б неможливо. Трубоч активно працював з такими майстрами, як Евальд Майнль (Ewald Meinel) та Райнер Еггер (Rainer Egger). Вони спільно відтворювали копії старовинних духових інструментів з міді. Співпраця з фірмою Meinel & Lauber (пізніше Ewald Meinel) призвела до розробки «Моделі Тарра 1970» (Modell Tarr 1970) – репліки барокової труби зі звуковими отворами. Модель, виготовлена з латуні, включала штуцер для строю D та крон для строю C, які можна було витягувати для досягнення нижчого строю $a_1 = 415$ Гц. Вона була обладнана чотирма великими отворами у задній частині, кожен для різної висоти звуку (D та C, як 440 Гц, так і 415 Гц), що дозволяло транспонувати обертоновий ряд на кварту вгору. Це замінювало фальшиві 11-й та 13-й обертони на чисті 8-й та 10-й. Дизайн розтруба та однопетлева конструкція базувалися на оригінальній натуральній трубі

Вольфа Вільгельма Хааса (Wolf Wilhelm Haas) з колекції Бернулі в Історичному музеї Базеля (Historisches Museum Basel). Спочатку, у 1967 році, модель була строгою копією, а у 1970 році до неї були додані вентиляльні отвори.

Також він співпрацював з мануфактурою Egger Instruments у Базелі, яка була відома виробництвом автентичних мідних інструментів, включаючи труби, тромбони та валторни, за традиційними методами, використовуючи нюрнберзькі латунні листи та історичні пропорції сплавів металів. За пропозицією Едварда Тарра, були також розроблені мундштуки серії ST (Tarr), що є копіями англійського мундштука 1800 року, який був у самого музиканта. Хоча Едвард грав на оригіналі у 1980-82 роках, він перейшов на копію Egger через складність гри у високому регістрі на оригінальному мундштуці з глибокою чашкою. Копії Egger мають мілкішу чашку для полегшення гри.

Це демонструє багатогранне знання Тарра не тільки музичних тонкощів виконавства, а й технологічної та конструктивної специфіки виробництва автентичних інструментів, що реалізувалось у фізичній формі. А це, у свою чергу, сприяло досягненню найвищої історичної достовірності під час виконання музики. Така взаємодія – між науковцем, музикантом та інструментальними майстрами – є критично важливим у будь-якому напрямку історично-достовірного виконавства.

1.3. Музикознавча та редакторська діяльність Тарра: фундаментальні праці та відкриття репертуару для труби

Монографія Едварда Тарра «Die Trompete», вперше була опублікована німецькою мовою у 1977 році, а пізніше перекладена англійською в 1988 році під назвою «The Trumpet», по праву вважається найбільш вичерпним дослідженням, яке стосується історії цього інструменту. Книга висвітлює еволюцію труби від самих давніх зразків до сучасних моделей. До неї було включено описи техніки гри, що супроводжуються численними

ілюстраціями. Праця неодноразово перевидавалася та доповнювалася, зокрема, розширеним виданням у 2008 році, редактором якого був Девід Хікман (David Hickman) і вважається «обов'язковою» для ознайомлення усім професіоналам. Це своєрідна енциклопедія історії труби та її репертуару. Переглянуті видання містять оновлену інформацію про трубачів XX-го та XXI-го століть, організації, наукові дослідження та виконавську діяльність, а також обговорення відродження натуральної та клапанної труби. Ця праця забезпечила академічну підтримку та методологічну основу для історично обґрунтованого виконання, даруючи виконавцям та дослідникам глибинне розуміння розвитку інструменту, що є важливим для автентичного відтворення музики. Без такого всебічного дослідження рух історичного виконавства міг би залишатися менш системним та обґрунтованим. Безліч перевидань та перекладів книги “The Trumpet” [14], а також її постійне оновлення інформацією про сучасних виконавців та досліджень є доказом того, що науковець розглядав свій твір не просто як завершений історичний опис, а скоріше як живий довідник, який продовжує розвиватися. Цей підхід демонструє його методологію – поєднання глибокого аналізу історії з розумінням постійного розвитку музичної практики та інструментів. Крім монографії «The Trumpet», яка складається з таких розділів, як «Рання історія труби», «Барокова труба», «Труба в класицизмі та романтизмі», «Труба у XX столітті та її майбутнє», Тарр також є автором численних наукових статей у таких виданнях, як The Historic Brass Journal, Early Music та Brass Bulletin.

Редакторська діяльність і публікація музичних творів

Едвард Тарр займався не лише історією та теорією пов'язаною з трубою, а й активно редагував безліч виконавських видань — що мало велике значення для відродження та достовірного виконання репертуару минулих епох. Його робота в цій галузі була спрямована на те, щоб робити забуті чи маловідомі твори доступними сучасним музикантам з урахуванням високого рівня наукової точності. Один із його значних досягнень у цій галузі — повне зібрання творів для труби болонського барокового

композитора Джузеппе Тореллі (Giuseppe Torelli). Ця праця відображає його принципову старанність і глибоке занурення в історичні джерела пов'язані з творчістю італійського музиканта. В нього також є роботи присвячені таким композиторам як: Антуан Сімон (Antoine Simon), Йоганн Пецель (Johann Pezel), Георг Фрідріх Гендель (Georg Friedrich Handel), Моріс Грін (Maurice Greene), Вільям Бойс (William Boyce), Ян Крітель Йіржі Неруда (Jan Krtitel Jiri Neruda), Джіроламо Фантіні (Girolamo Fantini), Генріх Ігнаца Франца фон Бібер (Heinrich Ignaz Franz von Biber), Чезаре Бендінеллі (Cesare Bendinelli) та Конрадін Кройцер (Konradin Kreutzer). Ці публікації охоплюють різні історичні періоди та художні напрями – від епохи Ренесансу до Класицизму, що демонструє нам широку обізнаність Е.Тарра у репертуарі для труби. Окрім нотних видань, музикознавець також підготував видання та переклади важливих історичних трактатів, що є незамінними для розуміння виконавської практики минулих століть. Прикладами є «Bendinelli, The Entire Art of Trumpet Playing (1614)» [5] та «Girolamo Fantini, Modo per imparare a sonare di tromba» [8]. Ці наукові розвідки включали повні англійські переклади, біографії та коментарі, що робило їх доступними для широкого кола дослідників та виконавців. Він також підготував працю «J.N. Hummel, Concerto a Tromba principale (1803)», яка містила історичний розгляд, детальний аналіз та коментарі, а також оригінальну сольну партію (уртекст).

Редакторська праця Тарра над повним випуском творів Джузеппе Тореллі та інших митців епох Бароко й Романтизму вимагала не лише звичайного підготування та адаптації матеріалів нот першоджерел. Вона охоплювала ґрунтовні музикознавчі студії, відновлення втрачених чи занедбаних музичних фрагментів, розбір історично достовірних способів гри та створення цілої бібліотеки для спрощення доступу до цих шедеврів для сучасних музикантів. Без кропіткої праці музикознавця, багато композицій залишилися б непоміченими або були виконані неправильно. Тарр насправді виступав як дослідник музичної спадщини, відновлюючи музичні шедеври, що дозволило сучасним трубачам не тільки поринути в багату історію цього

інструменту, а й активно формувати її майбутнє через доступ до автентичних джерел.

Цікавою є стаття «Романтична труба» в якій Е.Тарр акцентує увагу на хибність поширеної думки того часу, яка вказує на відсутність сольного репертуару для труби в період між концертами Й.Гуммеля (1803) та О.Бьоме (1899). Він стверджує, що незначна кількість сольних творів цього часу все ж існує, і закликає до перегляду вже сформованих уявлень з цього приводу. Це нове тлумачення традиційної ідеї про «спад» популярності труби в романтичну епоху відіграє важливу роль. Науковець демонструє, що це падіння може бути не так пов'язане з відсутністю інтересу до інструменту як такого, як зі зміною акцентів у композиторській техніці або недостатнім вивченням його історії та розвитку. Едвард Тарр постійно наголошував на важливості повного «занурення» в репертуар і ґрунтовного вивчення еволюції музичних інструментів. Його музикознавчі дослідження в подробицях аналізують конструкції інструментів XIX століття, включаючи натуральні мідні інструменти (такі як труба, корнет/постгорн та флюгельгорн) та відмінні від сучасних методики гри. До того ж він досліджує процес перетворення мідних інструментів на хроматичні завдяки таким методам як hand-stopping, чи додаванням клапанів та аналізує їх вплив на виконавську майстерність.

1.4. Вплив творчості Едварда Тарра на розвиток мистецтва гри на трубі

Внесок Едварда Тарра у розвиток мистецтва гри на трубі XX століття важко переоцінити. Його багатогранна діяльність як виконавця, музикознавця та педагога створила нові парадигми у розумінні та практиці трубного мистецтва, залишивши непересічну спадщину.

Едвард Тарр привніс «нове» звучання барокових інструментів, відтворив техніку гри на них, значно розширив часові рамки творів для труби. Його дослідження романтичного репертуару для цього інструменту

призвели до виявлення значною кількості композицій, які досить довго залишалися невідомими. Йдеться також про значне переосмислення ролі труби - вона перейшла від епохи «забуття» (як це часто сприймалося) до епохи з багатими сольними традиціями, хоча нажаль менш визнаними широкою публікою на той час. Ці зміни грають ключову роль у подальших музичних дослідженнях.

Тарр був відомий своєю широкою сферою інтересів як музикант та науковець. Він невпинно досліджував, цікавився та покращував свою майстерність гри як на сучасних так і на стародавніх інструментах. Важливим є його близьке спілкування з авангардною епохою - це підкреслювало його універсальність та прийняття новаторських ідей.

Визнання та премії

Творчий внесок Едварда Тарра отримав визнання як в академічних колах, так і серед музичних виконавців. Його успішна кар'єра підтверджується премією «Греммі», що свідчить про високий рівень його виконавської майстерності. Крім того, він отримав низку престижних нагород таких, як : Christopher Monk Award від Historic Brass Society (США), Premio Cesare Bendinelli від Accademia Filarmonica of Verona (Італія) та Solistenpreis der Europäischen Kulturstiftung Pro Europa (Німеччина). Отримання таких унікальних нагород з провідних музичних та історичних організацій слугує доказом широкого визнання його досягнень як у сфері мистецтва так і науковій сфері. Його досягнення - показники того як він неминуче вплинув на формування стандартів та напрямків розвитку мистецтва труби у XX столітті. Протягом свого життя він був визнаний як «легенда серед майстрів труби», ставши для всіх прикладом і джерелом натхнення для колег та учнів.

Наслідок і перспективи майбутнього

Придбання збірки Е.Тарра Королівською консерваторією Шотландії у 2014 році виявилось надзвичайно важливою подією для збереження спадщини музикознавця на довгі роки вперед. Вона включала наукові

публікації, біографічні дослідження, неопубліковані кандидатські роботи, методичні посібники та записи, архіви документальних матеріалів. Його методологія, відкриття та наукові досягнення продовжуватимуть бути об'єктом студентських пошуків і наставлятимуть наступні покоління вчених та музикознавців.

З 1985 по 2004 роки він обіймав посаду директора Музею труби (Trompetenmuseum) в Бад-Зеккінгені (Bad Sackingen). Цей період додатково укріпив його роль дослідника та науковця, який був зацікавлений у збереженні історичних експонатів труби та перетворив музей на визначний центр для вивчення цього музичного інструменту.

Виступи Тарра запам'ятовувались публікою завдяки його винятковій майстерності гри і надзвичайною емоційністю та пристрастю до мистецтва. Описуючи його як видатного і енергійного артиста, невтомного дослідника та видатного педагога можна ствердити: - усе було спрямовано на цілісне розуміння мистецтва труби. Не лише музична естетика та високий рівень стилістики захоплювали слухачів його творчості; Його вплив був настільки харизматичним та неповторним, що переходив рамки лише академічних або технічних аспектів і робив його справжньою водночас легендою та джерелом натхнення для цілих поколінь трубачів.

РОЗДІЛ 2

ЛЮДВІГ ГЮТТЛЕР: УНІВЕРСАЛІЗМ ВИКОНАВСЬКОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ТА ПОПУЛЯРИЗАЦІЯ НІМЕЦЬКОЇ КОМПОЗИТОРСЬКОЇ СПАДЩИНИ

Цей розділ присвячений детальному вивченню творчої діяльності Людвіга Гюттлера (Ludwig Guttler). Він заснував власні ансамблі і зробив помітний внесок у конструктивний розвиток мідних духових інструментів і методів навчання гри на трубі. Мета цього розділу – створити міцну фактологічну основу для поглибленого аналізу впливу на мистецтво гри на трубі у XX столітті.

2.1. Творчий шлях Гюттлера: еволюція від віртуоза до культурного діяча

Людвіг Гюттлер (Ludwig Guttler) народився 13 червня 1943 року в містечку Соза (Sosa), що розташоване в регіоні Рудних Гір Саксонії (ФРН). Ця територія, як зазначається у біографічних джерелах, була просякнута музичними традиціями, що могло створити сприятливе середовище для розвитку його таланту. Він розпочав свою музичну освіту у п'ять років, що свідчить про раннє виявлення та розвиток його талантів. У перші роки юний музикант продемонстрував майстерне володіння численними інструментами, такими як акордеон, фортепіано, віолончель та флейта. Інтенсивне навчання гри на кількох інструментах, ймовірно, допомогло йому розвинути глибокі музичні процеси мислення, які перевершили типові межі інструментальної

спеціалізації. Завдяки вивченню гри на фортепіано він розвинув свій гармонійний слух, тоді як флейта та віолончель сформували його мелодійне мислення, а вивчення акордеона покращило його ритмічне чуття. Його досвід гри на кількох інструментах забезпечив необхідну основу, яка дозволила йому стати у майбутньому універсальним виконавцем, диригентом та музикознавцем, який тонко відчував музику та успішно співпрацював з різними інструментами та ансамблями. Підхід до музичної інтерпретації Людвіга став більш оркестровим та багатограним саме завдяки його досвіду роботи з різними інструментами. Гюттлер вирішив зосередитися лише на грі на трубі, коли йому виповнилося чотирнадцять років. Пізній вибір музикантом труби як основного інструменту відрізняється від типових музикантів, які рано обирають один інструмент, що свідчить про свідомий вибір, а не випадковість. Майбутній ушлявлений трубач міг досліджувати різні музичні інструменти, щоб знайти той, який відповідає його унікальній художній ідентичності. Його свідоме рішення зосередитися на трубі зумовило його глибоку пристрасть та відданість, які є важливими елементами для досягнення досконалості в будь-якій дисципліні. Це рішення сформувало його майбутню кар'єру та вплинуло на розвиток трубного мистецтва в усьому світі.

Між 1961 і 1965 роками Людвіг Гюттлер навчався у Лейпцизькій вищій школі музики й театру імені Фелікса Мендельсона (Hochschule für Musik und Theater «Felix Mendelssohn Bartholdy» Leipzig). Армін Манель (Armin Manel) був головним викладачем гри на трубі Людвіга Гюттлера під час його навчання в Лейпцизькій консерваторії. Навчання в Лейпцигу познайомило його з містом, його музичною спадщиною, пов'язаною з Йоганном Себастьяном Бахом (Johann Sebastian Bach), що, ймовірно, сформувало інтерес молодого трубача до барокової музики та історично обґрунтованого виконавства. Музична культура Німеччини пов'язана з Лейпцигом, одного з головних культурних центрів, яке він здобув переважно завдяки проживання у ньому Баха. Академічне та культурне середовище

Лейпцига, де музика процвітала поза межами підручників, природно спонукало Гюттлера досліджувати барокові композиції. Його пізніша спеціалізація на історично обґрунтованому виконанні та відродженні забутих творів впливає з цього непрямого, але суттєвого впливу. Якість освіти, яку Людвіг отримав від свого викладача гри на трубі, доводить ефективність його методів викладання, незважаючи на відсутність доступної детальної інформації про педагогічну філософію Арміна Менеля, завдяки винятковій віртуозності та універсальності його учнів. Визнання Гюттлера як «Паваротті духових інструментів» та «Короля труб» підтверджує ефективність його музичної освіти. Виходячи з його досягнень, можна зробити висновок, що Армін Манель навчив Гюттлера технічним навичкам та музичному чуттю, що стало основою для його майбутніх виконавських інновацій.

Оркестрова кар'єра та перехід до сольної діяльності, диригентська практика

Після завершення навчання в Лейпцигу Людвіг Гюттлер з 1965 по 1969 рік, був солістом-трубачем Фестивального оркестру Генделя (Handel Festival Orchestra) в Галле (Halle). Цей перший професійний досвід праці у знаному музичному колективі, дозволив йому повністю зануритися у професійний процес створення музики. Потім він продовжив свою оркестрову кар'єру з 1969 по 1980 рік як соліст Дрезденської філармонії (Dresden Philharmonic). Цей тривалий період оркестрової роботи дозволив отримати цінний досвід і допоміг йому сформуватися як професійному музиканту та особистості з витонченим поглядом на взаємодію різних інструментів. Багаторічна праця сольним трубачем у великих оркестрах дозволили Гюттлеру розвинути витончений погляд на оркестрове звучання, динамічне балансування, а також інтерактивну природу різних типів інструментів. Гра в оркестрі вимагає не лише вашої індивідуальної віртуозності, але й здатності вписуватися та поєднувати свою партію зі загальним звучанням інструменту. Цей досвід вплинув на його подальшу диригентську кар'єру та керівництво власними ансамблями, в яких він

продемонстрував бездоганний баланс між учасниками-оркестрантами у своїх ансамблях. Гюттлер зрозумів, що труба повинна «не перегравати» і «не бути поверх звуку інших», що є важливим для камерної та оркестрової музики.

Починаючи з середини 1970-х років, досвідчений музикант поступово перейшов від оркестрової гри до активної сольної роботи та диригування. Цей масштабний перехід, ймовірно, був пов'язаний з його зростаючим інтересом до автентичного виконавства та бажанням самостійно формувати свій репертуар та виконавську практику. Оркестрова робота – це важливий та цінний досвід. Однак, виконання, коли людина працює з оркестровою групою, часто обмежує свободу творити та вибирати репертуар. Тому ця можливість змістити свою центральну увагу на сольні виступи та диригування дозволила йому розробити бачення, в якому він використовував терміни «автентичні історичні виконання» та «розширення репертуару для духових інструментів». Цей факт також відображає вплив підприємницького духу в музиці, який уособлює Гюттлер. Його основна увага була зосереджена на трубному репертуарі XVIII століття, що стало основним напрямком його роботи як виконавця та дослідника і призвело до міжнародного визнання та успіху. Хоча більша частина репертуару цього історичного періоду була домінуючою, він також залучав до своїх виступів музику від XVI століття до сучасності. Здатність охоплювати та інтегрувати такий великий об'єм репертуару демонструє надзвичайну виконавську гнучкість та універсальність, яку рідко можна побачити. Він виконував твори таких великих композиторів, як Й. С. Баха (J. S. Bach), Генделя (Handel), Телемана (Telemann), а також Моцарта (Mozart) та Гайдна (Haydn), та численних сучасних авторів, зокрема: Регера (Reger), Хіндемита (Hindemith) та Онеггера (Honegger). Диригентська діяльність Гюттлера не обмежувалась тільки інструментальними колективами, він очолював і хорові, що свідчить про глибину його розвиненого музичного мислення, яке виходить за рамки інструментальної техніки та сягає глибокого розуміння музичної форми та виразності.

2.2. Заснування та керівництво Людвігом Гюттлером ансамблями: «Leipziger Bach-Collegium», «Blechbläserensemble Ludwig Güttler» та «Virtuosi Saxoniae»

У 1976 році Людвіг Гюттлер заснував колектив «Лейпцизький Бах-колегіум» (Leipziger Bach-Collegium). Цей ансамбль мав слугувати рішенням для «заповнення прогалин в історично обґрунтованому музичному творенні», зосереджуючись переважно на творах часів Й. С. Баха (J. S. Bach) та раннього Класицизму. Як ми бачили в цьому розділі, рух історично обґрунтованого виконання (HIP) розпочався в середині XX століття та швидко набрав обертів. Створення ансамблю, спеціально призначеного для виконання старовинної музики у Лейпцигу означало, що Гюттлер не просто слідував тренду, а навпаки, просував власні творчі ідеї, щоб сформувати культурно-музичну траєкторію розвитку Східної Німеччини. Це чітко свідчить про те, що він мав як мистецьке бачення, так і лідерські якості в музичній спільноті, і, безумовно, усвідомлював, що якісне виконання барокової музики включає низку правил, які кореняться в одній традиції та є відмінними від романтичної виконавської традиції.

У 1978 році німецький трубач створив новий колектив - Blechbläserensemble Людвіга Гюттлера (Blechbläserensemble Ludwig Güttler). Незабаром цей ансамбль отримав визнання за свій надзвичайно життєрадісний стиль виконання, а також за здатність демонструвати твори, які раніше були невідомі широкій публіці або дуже рідко виконувалися. Створення цього колективу підтверджує його роль піонера у розширенні репертуару, доступного для відтворення духовим ансамблям. Невеликі за складом ансамблі, а особливо духові, що зосереджувалися на виконанні старовинної музики завжди мають певні обмеження щодо репертуару. Той факт, що Гюттлер виявив ініціативу знайти та виконати ці забуті твори, додав життєвої сили та ентузіазму виступам його колективів, які занурювали

публіку в інший часовий простір, і безпосередньо сприяли розвитку мистецтва гри на духових інструментах та зокрема, трубі.

У 1985 році досвідчений маестро заснував камерний оркестр «Virtuosi Saxoniae». Він складався з музикантів Державної капели Дрездена (Dresden State Orchestra) та спеціалізувався на виконанні творів XVIII століття, що зберігаються в бібліотеках Дрездена, з акцентом на оперу, духовну та камерну музику. Людвіг Гюттлер виступав з «Virtuosi Saxoniae» у якості диригента та соліста-трубача, виконуючи твори Баха (Bach), Генделя (Handel), Фаша (Fasch), Форстера (Forster), Телемана (Telemann) та Моцарта (Mozart). Заснування «Virtuosi Saxoniae» та залучення репертуару з дрезденських архівів демонструє стратегічний підхід до відродження регіональної музичної спадщини та її можливого включення в більш глобальний контекст. Місто Дрезден мало чудову придворну культуру та музичну традицію у XVIII столітті. Заснування ансамблю, який започатковує дослідницький компонент та ретельно виконує музику, запозичену з місцевих бібліотечних ресурсів, – це більше, ніж просто акт виконання, - це можливість важливого музикознавчого та культурного починання. Воно дозволило не лише відродити «забутих композиторів», але й зробити їхню презентацію доступною для більш інклюзивної аудиторії, посиливши статус Дрездена як центру автентичного виконавства, а також продемонструвавши його роль прихильника та мецената музичного мистецтва.

Діяльність ансамблів Гюттлера, зокрема «Virtuosi Saxoniae», чітко демонструє зв'язок між музикознавством (актуалізація творчості «забутих» композиторів) та їх реалізацією (виконанням). Поєднання досліджень та концертної практики є визначальним аспектом запровадження автентичного виконавства і показує, що внесок Людвіга Гюттлера в цій галузі це більше, ніж віртуозність; - це серйозне дослідження першоджерел, яке створює модель для інших музикантів щодо наукової та практичної роботи.

2.3 Відродження інструмента corno da caccia

Людвіг Гюттлер відомий у всьому світі як видатний німецький музикант-виконавець на трубі-пікколо та *corno da caccia*. Його вміння гри охоплюють різноманітні духові інструменти і є ексклюзивним явищем серед виконавців, що підкреслюючи його унікальну майстерність. З середини 1970-х років музикант почав приділяв увагу музичній літературі XVIII століття для труби з пріоритетом на виконанні її на спеціально сконструйованій для цих цілей хроматичній пікколо-трубі, яка стала домінуючим інструментом для відтворення численних барокових творів. Вміння Гюттлера грати на цьому інструменті не тільки свідчить про його майстерність, але й сприяло значному поширенню його у ширшу музичну практику. До появи таких провідних виконавців як Гюттлер, труба-пікколо та *corno da caccia* переважно залишалися академічними чи нішевими інструментами, призначеними в основному для оркестрового застосування.

Німецький видатний музикант мав вирішальну роль у створенні сучасного духового інструменту, адаптованого для виконання партій натурального *corno da caccia*. Його створив Фрідберт Зіє (Friedbert Zier) з Лейпцига. Ця співпраця є чудовим прикладом того, як зацікавлення до стародавньої музики може сприяти конструктивним вдосконаленням музичних інструментів. Гюттлер «відкрив» цілу низку творів для *corno da caccia* часів Бароко і раннього Класицизму. Ці композиції не могли бути якісно виконані на сучасних валторнах через високу теситуру оригінальних партій. Це усвідомлення призвело до необхідності створення нового сучасного інструмента, який би зберіг оригінальний тембр звуку *corno da caccia* і при цьому мав би сучасні віртуозні можливості. Завдяки співпраці з Зіє, були створені *corni da caccia* з клапанами у найбільш часто вживаних строях для того щоб відновити тембральну атмосферу старих інструментів у сучасних концертних залах та збагатити музичну культуру великою кількістю цінних композицій, які були забутими. Це твори таких композиторів як Вівальді (Vivaldi), Фаша (Fasch), Спергера (Sperger),

Мольтера (Molter). Це не лише академічний інтерес; це повернення живого музичного спадку для збагачення світового концертного репертуару.

Під час свого професійного життя Гюттлер постійно розшукував твори для труби та інших духових інструментів, його пошуки не обмежувались тільки бібліотеками, архівами та палацами Німеччині, а стосувались музичних надбань усієї Західної Європи та поза їх межами. Його наукові дослідження призвели до збагачення концертного репертуару численними невідомими або раніше забутими творами XVIII століття. Він став першопроходцем у відродженні музичної спадщини міста Дрезден з його багатою придворною музичною культурою. Гюттлер не чекав на те, щоб хтось знайшов і опублікував «забуті» ноти; він особисто займався «розкопками» трубного репертуару в архівах. Завдяки його кропіткій діяльності була відроджена творча спадщина менш відомих широкому колу слухачів композиторів таких як: Пісендель (Pisendel), Зеленка (Zelenka), Неруда (Neruda), Хасе (Hasse), Фаш (Fasch), Спергер (Sperger), Мольтер (Molter) та Хайнічен (Heinichen). Цей підхід – приклад пошуково-виконавської діяльності у музиці – коли наукова праця напряму впливає на музичне виконавство та допомагає постійно оновлювати і розширювати репертуар трубача. Це також підкреслює роль Гюттлера як популяризатора та мецената духової музично-культурної спадщини.

ВИСНОВКИ

Новаторський підхід низки видатних музикантів, які своїми концертними виступами, науково-теоретичними дослідженнями та педагогічною роботою зробили значний внесок у розвиток сучасної майстерності гри на трубі. На жаль, імена провідних трубачів XX століття - Едварда Тарра Тарра (Edward Hankins Tarr) та Людвіга Гюттлера (Ludwig Guttler, відомі лише вузькому колу спеціалістів. Проте, їх вагомий внесок у виконавську та наукову сфери, формують сучасне обличчя трубного мистецтва.

Унікальний підхід Едварда Генкінса Тарра до музичної творчості об'єднав виконавський професіоналізм американських музикантів із глибоким розумінням музичної теорії. Ця гармонія дозволила не лише передавати «дух часу» творів минулих епох у новому світлі, а й ділитися цим розумінням із сучасними артистами та слухачами.

Його новаторська діяльність полягала у відновленні традицій виконання стародавньої музики на репліках музейних натуральних інструментів та супроводжувалася численними студійними аудіозаписами та концертами, що призвело до зростання інтересу до натуральної барокової

труби. Такі альбоми Тарра, як «Мистецтво барокової труби» та «Баркові шедеври для труби та органу», не лише демонстрували його унікальну майстерність гри на інструменті, а й сприяли популяризації звучання та репертуару старовинних інструментів. Завдяки цьому вони перестали бути просто академічним явищем і стали доступнішими для широкої аудиторії. Його співпраця з виробниками мідних інструментів, таких як Евальдом Майнлем та Райнером Еггером, надала можливість для створення точних копій старовинних музичних інструментів для досягнення максимально автентичного характеру виконання.

Музикознавча спадщина Тарра з його монографією «Труба» стала науковим фундаментом для вивчення історії цього інструменту. Він надав академічного значення та методологічну основу для історично обґрунтованого музикування. Публікація унікальних видань та перекладів історичних трактатів надала виконавцям необхідні ресурси для автентичного виконання творів.

Спадщина Е.Тарра в освітній галузі виявилася в його інноваційній педагогічній роботі в Schola Cantorum Basiliensis та написанні трилогії «Мистецтво гри на бароковій трубі», що призвело до запровадження предмету гри на натуральній трубі як навчальної дисципліни. Учні Тарра – Райнхольд Фрідріх (Reinhold Friedrich) та Хокан Харденбергер (Hakan Hardenberger) – продовжують справу свого викладача та формують високопрофесійні стандарти виконавського мистецтва.

Едварда Тарра - лауреата премії «Греммі» та здобувач багатьох інших престижних музичних нагород, що підтверджує величезний внесок цього музиканта. Зберігання музикознавчих праць американського трубача у Королівській консерваторії Шотландії гарантує доступність до його наукових розвідок для майбутніх поколінь дослідників.

Едвард Тарр не лише був професіоналом своєї справи; він був інноватором, який об'єднав музику з наукою та освітою, ставши прикладом професіоналізму та відданості своїй справі для багатьох музикантів.

Становлення Людвіга Гюттлера як видатного трубача ХХ століття є результатом багатогранного і цілеспрямованого розвитку. Досить пізній та усвідомлений вибір труби як основного для опанування інструмента, навчання в Лейпцизькій консерваторії (клас труби Арміна Манеля) сприяли формуванню його унікальної віртуозності та глибокого розуміння музики. Крім того, варто відзначити його інноваційні ідеї в галузі конструювання інструментів (розробка конструкції сучасної моделі *corno da caccia*). Досвід роботи як оркестранта та соліста-трубача у відомих оркестрах, таких, як Handel Festival Orchestra і Дрезденська Філармонія, дав Гюттлеру цінні знання про оркестрове звучання і взаємодію в ансамблі. Ці навички знайшли своє відображення в його роботі диригента та управлінні музичними колективами. Перехід до сольної кар'єри та диригування в середині 1970-х років став усвідомленим кроком до здійснення своєї концепції автентичного виконання музики та розширення репертуару для духових інструментів. Його здатність виконувати твори як композиторів ХVІ століття, так і сучасників, підкреслює його гнучкість індивідуального виконавського стилю та музичну ерудицію. Створення ансамблів Leipziger Bach-Collegium, Blechblaserensemble Ludwig Guttler і Virtuosi Saxoniae стало важливим кроком у його кар'єрі не тільки як музиканта-дослідника, а ще як цілеспрямованої особистості. Його творча спадщина досі має вплив на мистецтво гри на трубі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ahrens C. Eine Erfindung und ihre Folgen: Blechblasinstrumente mit Ventilen / C. Ahrens. – Kassel: Bärenreiter, 1986. – 23 s.
2. Altenburg D. Untersuchungen zur Geschichte der Trompete im Zeitalter der Clarinblaskunst. 1-3 / D. Altenburg // Kölner Beiträge zur Musikforschung. 75. – Regensburg, 1973.– S. 7 – 25.
3. Baines A. Brass Instruments. Their history and development / A. Baines. – London, 1976. – 312 p.
4. Bate P. The trumpet and trombone. Second corrected impression / P. Bate. –London: Ernest Benn Ltd.,1978. – 300 p.
5. Bendinelli C. Tutta l'arte della Trombetta / C. Bendinelli; [engl. trans. by Edward H. Tarr]. – Facsimile ed. 1614. - Nashville, 1975. – 162 s.
6. Donington R. A performer's guide to baroque music / R. Donington. – London: Faber and Faber, 1973. – 155 p.
7. Egger R. Zum Beitrag “Die Barocktrompete – eine Begriffsverwirrung?” von Gisela und Josef Sciba (Stellungnahme) / R. Egger // Das Orchester 11. – Mainz: Schott Musik International, 1996. – S. 51 – 52.

8. Fantini G. Modo per imparare a sonare di tromba. Frankfurt / G. Fantini; [eng. trans. by Edward H. Tarr]. – Facsimile ed. 1638. - Nashville, 1976. – 178 p.
9. Gosh W. Trumpet and horn music in 18th century weissenfels / W. Gosh // ITG Journal. – 1992. – Vol. 17. - № 1. – P. 24 – 30.
10. Tarr E. H. Cesare Bendinelli (c. 1642 – 1617) p. 1-2 / E. Tarr // Brass Bulletin. – 1977; 1978. - №17; №21.-P. 31 – 45; p. 13 – 25.
11. Tarr E. H. Giuseppe Torelli as a composer for trumpet / E. H. Tarr; [вступна стаття до нотного видання „G. Torelli. Sonata in D (G. 6)”]. – London: Musica Rara, 1975.
12. Tarr E. The Art of Baroque Trumpet Playing / E. Tarr. – Mainz: Schott Musik International Gmb&Co. KG, 1999. – Vol. I. – 128 p.
13. Tarr E. The Art of Baroque Trumpet Playing / E. Tarr. – Mainz: Schott Musik International Gmb&Co. KG, 1999. – Vol. II. – 96 p.
14. Tarr E. The Trumpet / E.H. Tarr. – Portland, 1988. – 78 p.
1. Ludwig Güttler Vinyl Records & Discography, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.vinylmeplease.com/blogs/artists/ludwig-guttler-vinyl>
2. Ludwig Güttler | Steinway Streaming, дата останнього звернення: травень 27, 2025, http://www.steinwaystreaming.com/steinway/Drilldown?name_id=13515&name_role=3&name_wanted=22
3. Ludwig Güttler Songs, Albums, Reviews, Bio - AllMusic, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.allmusic.com/artist/ludwig-g%C3%BCttler-mn0000173816>
4. MONDAY MORNING, 3 JUNE 2013 517D, 7:55 AM TO 8:40 AM Session 1aID Interdisciplinary: Plenary Lecture: Studying the Sea With Sound - The Acoustical Society of America, дата останнього звернення: травень 27, 2025, https://acousticalsociety.org/wp-content/uploads/2018/03/full_week.pdf

5. Sword ami to - The Spurgeon Library, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.spurgeon.org/wp-content/uploads/2021/11/ST-1887-Edited.pdf>
6. Ludwig Güttler - Buy recordings | Presto Music, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.prestomusic.com/classical/artists/3998-ludwig-guttler>
7. The Trumpet Analysis - 1428 Words - Bartleby.com, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.bartleby.com/essay/The-Trumpet-Analysis-174508D2D3A3EE91>
8. Virtuosi Saxoniae - Ludwig Guttler - J.S. Bach Brandenburg Concertos 1-6/Orchestral Suites 1-4 - Amazon.com, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.amazon.com/Virtuosi-Saxoniae-Brandenburg-Concertos-Orchestral/dp/B000026K6G>
9. Sonate e Concerti / Güttler - CD, Choir Coach, multimedia | Carus-Verlag, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.carus-verlag.com/en/music-scores-and-recordings/sonate-e-concerti-guettler-8341500.html>
10. Ludwig Güttler | Stretta Sheet Music Shop, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.stretta-music.net/author-ludwig-guettler>
11. Artist: Ludwig Güttler - Berlin Classics, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.berlin-classics-music.com/en/teammember/ludwig-guettler-2/>
12. Blechbläserensemble - Ludwig Güttler - Not only a Musician, дата останнього звернення: травень 27, 2025, https://www.guettler.com/blechblaeser_en.html
13. Ludwig Güttler | Carus-Verlag, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.carus-verlag.com/en/persons/ludwig-guettler/>
14. Trumpeter - Ludwig Güttler - Not only a Musician, дата останнього звернення: травень 27, 2025, https://www.guettler.com/trompete_en.html

15. Takao Nakagawa tritt die Nachfolge von Syhre an - sonic, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.sonic.de/index.php?eID=dumpFile&t=f&f=5686&token=52f7ad5a666f5582bb325edcbc87e15eba67ad82>

16. Corno da caccia - Ludwig Güttler - Not only a Musician, дата останнього звернення: травень 27, 2025, https://www.guettler.com/cornodacaccia_en.html

17. Corno da caccia - Ludwig Güttler - Nicht nur ein Musiker, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.guettler.com/cornodacaccia.html>

18. Ludwig Güttler () | Editions Bim & The Brass Press, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://editions-bim.com/composers/ludwig-g%C3%BCttler>

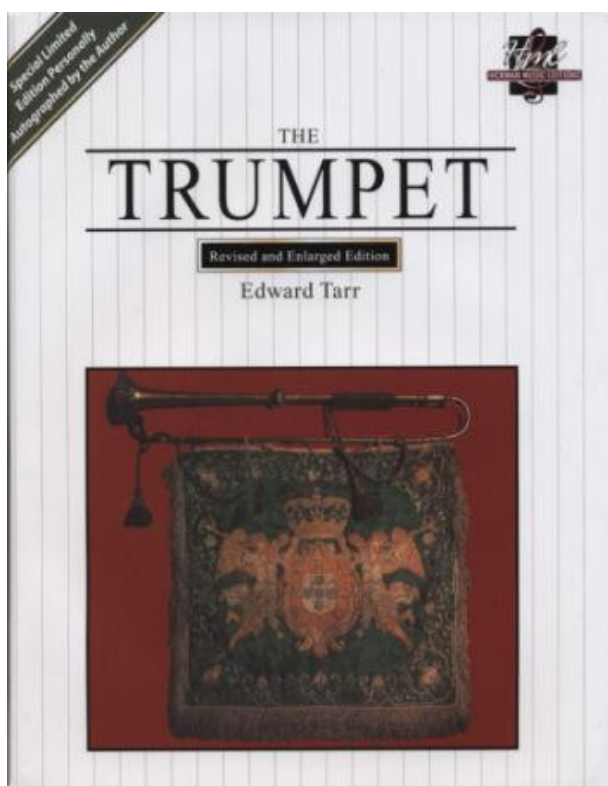
19. Ludwig Güttler: Edition Europa - Berlin Classics: 0301066BC - 4 CDs | Presto Music, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.prestomusic.com/classical/products/8432948--ludwig-guttler-edition-europa>

20. Güttler, Ludwig - Encyclopedia.com, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.encyclopedia.com/arts/dictionaries-thesauruses-pictures-and-press-releases/guttler-ludwig>

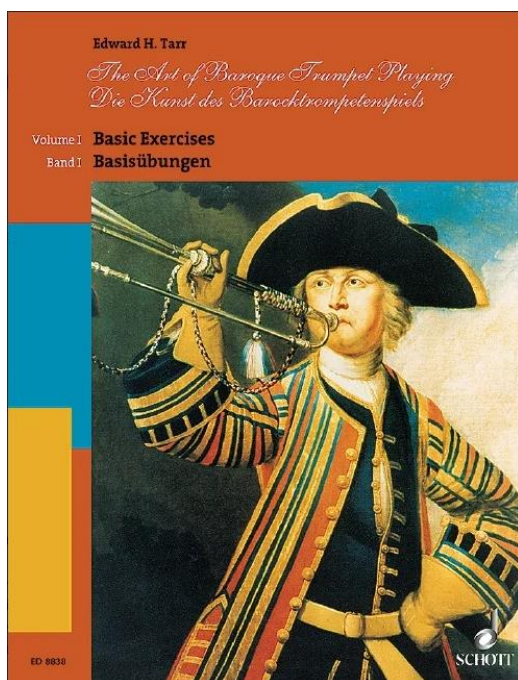
Résumé - Ludwig Güttler - Not only a Musician, дата останнього звернення: травень 27, 2025, <https://www.guettler.com/>

Додаток А

А. 1. Книга Едварда Генкінса Тарра "Труба"

А. 2. Три Томи школи гри на для виконавців барокових або натуральних труб, сучасних клапанних інструментів, Едварда Генкінса Тарра.

Едвард Генкінс Тарр школа гри на трубі (10,36 ст.)

1 · Exercises in the Principale Register

1. Exercises in the Principale Register

Clarino and Principale Registers

By the time of the late Baroque period, the trumpet's entire range had become divided into a high and a low section, known as registers. The high one, known as the clarino register, comprised all the notes from c^2 upwards,

while the lower, principale register referred to those below. Let us leave aside here certain special terms developed during an earlier period in which trumpeters improvised polyphonically.

The arrows indicate harmonic series tones which are too low in pitch.

Instructions for Use

The goal is an absolutely steady air flow as well as a quick response in all registers.

Baroque and natural trumpets: Another goal is the raising in pitch of the notes below g^2 , which are usually more or less flat. Careful: c^2 is often too sharp.

Baroque trumpet: "without holes", even though vent holes are otherwise employed.

Valved trumpet: Concerning the piccolo B♭/A trumpet, instruments with four valves are intended. Whether you press the fourth valve down with the index finger of the left hand (Maurice André's solution) or with the little finger of the right hand (my solution), these arpeggios in the principale register will provide valuable fingering exercises. In this register it's really much easier to play on a natural trumpet!

1. Übungen im Prinzipalregister

Clarino- und Prinzipalregister

Im Spätbarock hatte sich die grundsätzliche Teilung des Gesamtsumfangs der Naturtrompete in eine hohe und eine tiefe Lage, die als Register bezeichnet werden, durchgesetzt. Die hohe, als Clarinregister bezeichnete Lage umfaßt die Töne von c^2 aufwärts,

das tiefe Prinzipalregister die Töne darunter. Spezielle Begriffe, die auf die Zeit mehrstimmig improvisierter Trompetenmusik zurückgehen, bleiben hier unberücksichtigt.

Die Pfeile weisen auf die Töne, die innerhalb der Naturtonreihe zu tief sind.

Luftfluß

n. eine Töne

man

Hoch- ventilen
erte Ven-
u (wie Mau-
ricen h- ung), werden die
Akkordbrechungen der Prinzipallage wertvolle
Griffübungen bieten. Da ist es wirklich viel leichter,
auf der Naturtrompete zu spielen!

4 - Scalar Exercises to c''' and Higher4. Scalar Exercises
to c''' and Higher

Here the singing "pyramid" approach to blowing will bear fruit. Whoever does not succeed in producing the higher notes in a kind of falsetto from the lower ones will soon find the exercises in Chapter 4 to be too strenuous. Like those of Chapter 3, these studies can be used either as pure natural trumpet exercises or as fingering exercises with the various systems of vent-holes or valves. (They will also be welcome to players of the slide trumpet.) As long as these preliminary exercises are new, you should not only concentrate on a steady air flow and on correct reflexes for the various pitches, but also on how each note leads into the next with hardly the slightest interruption. Each new note must not be preceded by a vacuum; the tongue must move very rapidly. With time, increase the speed, or pass on to Nos. 7-20.

4. Tonleiterübungen
bis c''' und höher

Hier wird die singende „Pyramide“-Blasweise definitiv notwendig. Denn wenn es nicht gelingt, die hohen Töne quasi im Falsett aus den tieferen zu erzeugen, dann werden die Übungen von Kapitel 4 nach kurzer Zeit zu anstrengend. Wie die von Kapitel 3 können diese Studien entweder als reine Naturtrompeten- oder als Griffübungen mit den verschiedenen Loch- bzw. Ventilsystemen benutzt werden. Selbst für die Zugsrompete sind sie sehr willkommen. Solange diese Vorübungen neu sind, sollte man nicht nur auf den allgemeinen musikalischen Fluß und die richtigen Reflexe für die Tonhöhen achten, sondern auch darauf, daß jeder Ton zum nächsten mit einem gleichmäßigen, nur minimal unterbrochenen Luftstrom führt. Vor jedem neuen Ton sollte nicht etwa ein „Luftloch“ entstehen; die Zunge soll sich dabei sehr schnell bewegen. Mit der Zeit die Geschwindigkeit steigern oder zu den Übungen Nr. 7-20 übergehen.

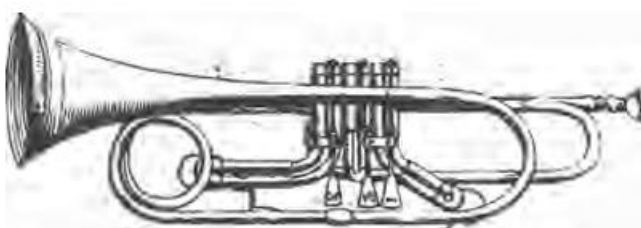

*) Remove mouthpiece, exhale, begin anew.

*) Mundstück absetzen, ausatmen, neu beginnen!

36

A. 3. Труба в эпоху романтизму з клапанами Кайля .Взято з роботи Едварда Генкінса Тарра "Романтична Труба".

A. 4. Едвард Генкінс Тарр з Трубою.

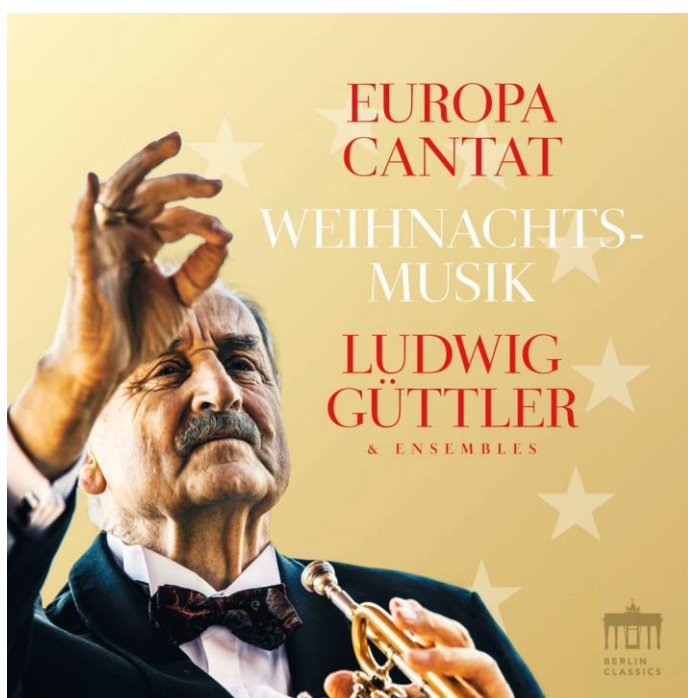
А. 5. Едвард Генкінс Тарр з нотуральною трубою.

А. 6. Людвіг Гютлер з роторною трубою піколо.

А. 7. Обкладинка одного з виступів ансамблю який він заснував *Virtuosi Saxoniae*, до складу якого входять учасники Саксонської державної капели, Лейпцизького Бахівського колегіуму та Духового ансамблю Людвіга Гюттлера.

A. 8. Corno са caccia моделі Syhre Такао, розробленому Фрідбертом Зіре у співпраці з Людвігом Гюттлером.

A. 9. Обкладинка Альбому «In allen meinen Taten» Людвіга Гютлера завершаючого його кар'єру

